

mindelig Invalideforsørgelseslov. At udvide den nuværende Ulykkesforsikringslovgivning paa et ganske modsat Grundlag end det, hvorpaa den hviler, nemlig Forsikringsprincippet, vil der heller ikke være nogen Mulighed for, men der er, som sagt, heller ikke nogen som helst Nødvendighed derfor.

Den tredje Vej, som man har anvist til at forandre den bestaaende Lovgivning, gaar ud paa at indføre faste Understøttelsesbeløb, men samtidig dermed har man foreslaaet at forandre de Vilkaar, paa hvilke Understøttelser, altsaa Pensioner, skulle ydes. Det er i den Retning, at de mest radikale Forslag til Forandring ere fremkomne med Hensyn til Selvhjælpsbetingelserne, idet man gør gældende — endnu for ganske nylig har jeg læst en interessant Afhandling, som er fremkommen herhjemme, af Hr. Lehmeier i Randers, og hvori dette hævdes — at det i Virkeligheden er en Fejl, at der i Henhold til Alderdomsunderstøttelsesloven ydes fuld Underhold paa Asyl og lign., i det hele taget, at der gives Forsørgelse til Folk, naar de ganske mangle Subsistensmidler, det er nemlig ikke en *Understøttelse*, naar man forsørger helt og holdent, og vor Lov er en Understøttelseslov. Loven om Forsørgelse er derimod Fattigloven. Efter denne Opfattelse skulde da saadanne, som ere uden Subsistensmidler, henvises til Forsørgelse under Fattigvæsenet ved Genindførelse, om jeg saa maa sige, af den Paragraf, som i sin Tid forlod Fattiglovsforslaget og blev til Alderdomsunderstøttelsesloven. Det kan, om man vil, ogsaa udtrykkes paa den Maade, at det, som ydes disse gamle, som ere over 60 Aar, og som erholde Fattighjælp, ikke behøvede at have Fattighjælpens Virkning, men for de øvrige, som altsaa skulde komme ind under en Alderdomsunderstøttelseslov, skulde det, i væsentlig Afvigelse fra, hvad der nu er Tilfældet, være en Betingelse, at de netop ejede noget, som udgjorde det, hvoraf de skulde søge deres Eksistensmidler, og som Lovgivningen gennem Bidragene fra Stat og Kommune forøgede med det Plus, som var nødvendigt, for at den vedkommendes Tilværelse kunde blive økonomisk sorgløs. Helst skulde Bidraget staa i Forhold til, hvad vedkommende paa denne Maade selv var i Besiddelse af, naturligvis inden for visse Grænser, da det under alle Omstændigheder kun var Meningen at komme dem til Hjælp, der ikke vare i Besiddelse af Midler til fuldt ud at kunne sørge for sig selv. Fremdeles skulde Pensionerne vokse

med Alderen, og den, der indtraadte i en ældre Alder end 60 Aar, skulde have Krav paa en større aarlig Understøttelse end den 60aarige, idet deri vilde ligge en Tilskyndelse til ikke at melde sig tidligere, end det virkelig var nødvendigt, eftersom de ved at vente vilde opnaa en større Understøttelse. Dette er jo naturligvis noget ganske forskelligt fra den Alderdomsunderstøttelseslovgivning, som vi have. Her er det jo i Virkeligheden, naar man vilde gaa ganske efter Bogstaven, nødvendigt at fordrø, at vedkommende aldeles ingen Ting ejer. Naar man i Praksis ikke gør det, saa er man gaaet ad Fortolkningens Vej, og noget større Beløb tillades det dog ikke den paagældende at eje, naar han opnaar Alderdomsunderstøttelse efter Loven af 1891.

Det er efter mit Skøn de tre Veje, som jeg har set fremført, ad hvilke man kunde komme til en Ændring i Alderdomsunderstøttelsesloven. Og naar man først er bleven enig om, at nu ville alle i Samdrægtighed se at tilvejebringe et godt Resultat, saa vidt muligt uden politiske Hensyn, i denne vigtige nationale Sag, saa er det jo muligt, at det vil lykkes at finde Vejen.

Men naar jeg derefter vender mig til det Forslag, som foreligger i Dag og sammenholder det med de forskellige Forslag der, som nævnt, ere fremsatte fra forskellige Sider om, hvad man burde have Øjet aabent for, naar man skrider til en Forandring i den foreliggende Lov, da kan jeg ikke nægte, at de Forslag, som her stilles, i væsentlige Henseender ere afvigende derfra og ogsaa i meget væsentlige Henseender ere forskellige fra det, som jeg anser for at være den rigtige Retning. Man har her foreslaaet de faste Satser, om hvilke der ganske vist synes at være temmelig stor Enighed, naar vi skulde skride til en virkelig Forandring i den bestaaende Lov, men man har samtidig svækket saa at sige alle de Bestemmelser i den bestaaende Lovgivning, som henhøre under Begrebet indirekte Selvhjælp. Hvis ærede Medlemmer vilde se efter i § 2, ville de finde, at man mellem Betingelserne for at opnaa Alderdomsunderstøttelse ikke optager Bestemmelser om, „at Trangen ikke maa være begrundet i Handlinger, ved hvilke den paagældende til Fordel for Børn eller andre har betaget sig selv Midlerne til sit Underhold“, men man har optaget Bestemmelsen med den Tilføjelse, at han ikke maa have gjort det „for at opnaa Alderdomsunderstøttelse“.

Det er en ret vigtig Forskel, det er der